

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 24 maja 2017 r. sygn. akt IX K 1655/16 apelacje wnieśli obrońca oskarżonej E. L. i prokurator.

Obrońca oskarżonej zarzucił orzeczeniu:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a) art. 5 § 2 k.p.k., poprzez nie zastosowanie tego przepisu w sytuacji, gdy w sprawie wystąpiły wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym, gdyż przeprowadzone w sprawie dowody nie potwierdziły, by oskarżona w momencie podpisywania umów kredytowych kierowała się osiągnięciem korzyści majątkowej, co więcej z treści jednoznacznych i konsekwentnych wyjaśnień oskarżonej, spójnych z zeznaniami świadków i złożonymi dokumentami, wynika, że oskarżona dokonywała wpłat na poczet zaciągniętych kredytów, a zaprzestanie spłaty zobowiązania wynikało z trudności finansowych, spowodowanych utratą płynności przez głównego kontrahenta oskarżonej, a zatem brak jest podstaw do niebudzącego wątpliwości uznania, że oskarżona działała z zamiarem bezpośrednim i kierunkowym skierowanym na osiągnięcie korzyści majątkowej kosztem (...) Spółki Akcyjnej,

b) obrazę art. 7 kodeksu postępowania karnego, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym:

- wyjaśnień oskarżonej oraz zeznań świadków W. L. i M. W., w zakresie w jakim potwierdzili, że główny kontrahent oskarżonej utracił płynność finansową, co spowodowało zaprzestanie spłacania zaciągniętych kredytów przez oskarżoną,

- zeznań świadka J. K., w zakresie w jakim wskazała, że nie pamięta w jaki sposób oskarżona weszła w posiadanie danych do zeznania podatkowego oraz, że PIT wykazujący zysk oskarżona złożyła samodzielnie bez jej udziału, podczas gdy w wyjaśnieniu do korekty złożonym dla właściwego urzędu skarbowego świadek wskazała, że pomyliła dwa podmioty, co więcej wiarygodność świadka winna zostać poddana w wątpliwość z uwagi na możliwe konsekwencje prawne grożące jej w przypadku przyznania, iż wskutek jej błędu oskarżona złożyła nieprawidłową deklarację,

co skutkowało nieprawidłowymi ustaleniami, co przejawilo się w uznaniu, że zawarcie umów kredytu miało na celu osiągnięcie korzyści majątkowej kosztem (...) Spółki akcyjnej, a oskarżona, podejmując kroki zmierzające do podpisania rzeczonych umów, wykorzystwała ich niewiedzę odnośnie jej faktycznej sytuacji finansowej, podczas gdy zaprzestanie płatności wiązało się wyłącznie z trudnościami finansowymi, których nie można było przewidzieć w czasie złożenia wniosku o udzielenie kredytu, natomiast oskarżona, na dzień przedłożenia dokumentów w banku, pozostawała w uzasadnionym przekonaniu, co do rzetelności sporządzonej deklaracji podatkowej, a w późniejszym czasie bazowała na całości uprzednio przygotowanych dokumentów; co skutkowało uznaniem oskarżonej za winną zarzucanych jej czynów, mimo braku znamion czynu zabronionego, tj. zamiaru bezpośredniego i kierunkowego,

2. poczynienie błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, co mogło mieć wpływ na treść skarżonego wyroku, tj. uznanie, że:

a) oskarżona, podejmując kroki mające na celu podpisanie umów z reprezentującymi (...) Spółkę Akcyjną pracownikami, działała z zamiarem bezpośrednim i kierunkowym osiągnięcia korzyści majątkowej, podczas gdy:

- oskarżona na chwilę składania wniosków pozostawała w faktycznie dobrej sytuacji finansowej, bowiem na bieżąco spłacała zobowiązania w (...) Spółce Akcyjnej, dostała ponadto pozytywną opinię co do zdolności kredytowej oraz zaświadczenie o terminowych spłatach zobowiązania wobec (...) Spółki Akcyjnej, co więcej oskarżona nie zabiegała o

przyznanie jej kredytów, ale skorzystała z oferty (...) Spółki Akcyjnej jedynie za namową jej pracowników, którzy, jak wskazała świadek E. K., a co Sąd I instancji pominął, sami wypełniali wnioski kredytowe w imieniu oskarżonej,

- oskarżona po udzieleniu jej produktów bankowych, stosownie do harmonogramu spłat, regulowała zaciągnięte zobowiązania, a przerwa w płatnościach wynikała jedynie z utraty płynności przez głównego kontrahenta oskarżonej, której na dzień złożenia wniosków kredytowych nie można było przewidzieć,

- zeznanie podatkowe wykazujące zysk oskarżona złożyła w oparciu o informacje podane jej przez biuro rachunkowe, co wynikało z długotrwałej praktyki obu podmiotów, a zeznań świadka J. K., w których zaprzeczyła powyższej okoliczności, nie można uznać za wiarygodne, bowiem świadek bądź zasłaniała się niepamięcią, bądź też zeznawała odmiennie (co pozostawało w sprzeczności z przedłożonymi dokumentami, tj. wyjaśnieniem do korekty), kierując się własnym interesem uniknięciem odpowiedzialności za podanie błędnych danych do deklaracji podatkowych, a zatem nie można uznać, że oskarżona dopuściła się podrobienia, przerobienia dokumentu lub użycia takiego dokumentu jako autentyczny,

b) oskarżona wykorzystwała niewiedzę pracowników (...) Spółki Akcyjnej co do jej sytuacji majątkowej, podczas gdy, jak wskazali świadkowie, bank godził się na udzielenie kredytów pomimo nieprzedłożenia przez oskarżoną całości dokumentacji, a ponadto bazował na rachunku zysków i strat oraz bilansie, które nie były potwierdzone jako złożone we właściwym urzędzie skarbowym, czego pracownicy reprezentujący (...) Spółkę Akcyjną byli świadomi i akceptowali ryzyko związane z możliwą zmianą danych, na podstawie których udzielono oskarżonej produktów bankowych.

W przypadku uznania, że powyższe zarzuty nie zasługują na uwzględnienie, obrońca jedynie z ostrożności procesowej, na podstawie art. 438 pkt 4 kodeksu postępowania karnego Sądowi I instancji zarzucił orzeczenie wobec oskarżonej rażąco niewspółmiernie surowej kary w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności zawieszanej na okres próby 2 lat, przy której wymiarze Sąd I Instancji nie dostrzegł okoliczności zmniejszających stopnia winy oraz łagodzących odpowiedzialność karną, tj. przyczynienia się (...) Spółki Akcyjnej do zaistniałego zdarzenia, dotychczasowej niekaralności oskarżonej i częściowego naprawienia szkody, a których uwzględnienie przez Sąd I instancji winno spowodować orzeczenie oskarżonej kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty oraz na podstawie art. 427 § 1 i art. 437 § 2 k.p.k. obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych jej czynów, względnie poprzez wymierzenie oskarżonej kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, przy zastosowaniu warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym wynagrodzenia za obronę oskarżonej.

Prokurator zarzucił orzeczeniu:

1. odnośnie czynu przypisanego oskarżonej, a odnoszącego się do czynu ujętego w pkt I części wstępnej wyroku:

a. obrazę prawa materialnego, a to art. 286 § 1 k.k., polegającą na przypisaniu oskarżonej przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., pomimo tego, iż w części dyspozytywnej wyroku przypisany czyn odwołujący się do opisu czynu zarzucanego oskarżonej w pkt I przez oskarżyciela nie zawiera znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., to jest wskazania, iż oskarżona swoim zachowaniem doprowadziła pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, co prowadzi do niezgodności między zastosowanym przepisem prawa materialnego, a przypisanym czynem, podczas gdy prawidłowy opis przypisanego oskarżonej czynu winien zawierać wszystkie znamiona tego przepisu określone w art. 286 § 1 k.k.;

b. obrazę prawa materialnego, a to art. 270 § 1 k.k., polegającą na przypisaniu oskarżonej przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., poprzez odwołanie się do opisu czynu zarzucanego oskarżonej w pkt I przez oskarżyciela, pomimo iż prawidłowo poczynione przez Sąd w sprawie ustalenia faktyczne wykluczają przedłożenie przez E. L. w dniu 9 czerwca 2014 r. w celu użycia za autentyczny podrobionego lub przerobionego dokumentu, a jedynie posłużenie się dokumentem poświadczającym nieprawdę wpisując jej zachowanie w tym zakresie w znamiona czynu z art. 297 § 1 k.k., co wykluczało przyjęcie wyczerpania przez E. L.

jej zachowaniem znamion przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., rodząc konieczność wyeliminowania tego występku z kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej;

2. odnośnie czynu przypisanego oskarżonej, a odnoszącego się do czynu ujętego w pkt II części wstępnej wyroku:

a. obrazę prawa materialnego, a to art. 270 § 1 k.k., polegającą na przypisaniu oskarżonej przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., poprzez odwołanie się do opisu czynu zarzucanego oskarżonej w pkt II przez oskarżyciela, pomimo iż prawidłowo poczynione przez Sąd w sprawie ustalenia faktyczne wykluczają przedłożenie przez E. L. w dniu 22 maja 2014 r. w celu użycia za autentyczny podrobionego lub przerobionego dokumentu, a jedynie posłużenie się dokumentem poświadczającym nieprawdę wpisując jej zachowanie w tym zakresie w znamiona czynu z art. 297 § 1 k.k., co wykluczało przyjęcie wyczerpania przez E. L. jej zachowaniem znamion przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., rodząc konieczność wyeliminowania tego występku z kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej;

b. obrazę prawa materialnego, a to art. 12 k.k., polegającą na nie przypisaniu oskarżonej popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w ramach czynu ciąglego ujętego art. 12 k.k., pomimo tego, iż prawidłowo poczynione przez Sąd w sprawie ustalenia faktyczne, co do podjęcia przez oskarżoną działań w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w dniach 22 maja 2014 r. poprzez podpisanie umowy, a więc w krótkich odstępach czasu wskazują na zasadność zastosowania art. 12 k.k. do przypisanego oskarżonej czynu;

3. odnośnie czynu przypisanego oskarżonej, a odnoszącego się do czynu ujętego w pkt III części wstępnej wyroku:

a. obrazę prawa materialnego, a to art. 270 § 1 k.k., polegającą na przypisaniu oskarżonej przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., poprzez odwołanie się do opisu czynu zarzucanego oskarżonej w pkt III przez oskarżyciela, pomimo iż prawidłowo poczynione przez Sąd w sprawie ustalenia faktyczne wykluczają przedłożenie przez E. L. w dniu 24 czerwca 2014 r. w celu użycia za autentyczny podrobionego lub przerobionego dokumentu, a jedynie posłużenie się dokumentem poświadczającym nieprawdę wpisując jej zachowanie w tym zakresie w znamiona czynu z art. 297 § 1 k.k., co wykluczało przyjęcie wyczerpania przez E. L. jej zachowaniem znamion przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., rodząc konieczność wyeliminowania tego występku z kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej;

4. odnośnie czynu przypisanego oskarżonej, a odnoszącego się do czynu ujętego w pkt IV części wstępnej wyroku:

a. obrazę prawa materialnego, a to art. 297 § 1 k.k. oraz 11 § 2 k.k., polegającą na przypisaniu oskarżonej przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k., poprzez odwołanie się do opisu czynu zarzucanego oskarżonej w pkt IV przez oskarżyciela, pomimo iż prawidłowo poczynione przez Sąd w sprawie ustalenia faktyczne wykluczają przedłożenie przez E. L. w dniu 25 czerwca 2014 r. dokumentu poświadczającego nieprawdę, a jedynie wyzyskanie błędu przedstawiciela banku, co do osiąganego dochodu oraz zamiaru spłaty zobowiązania pieniężnego, wywołanego jej uprzednim zachowaniem z dnia 22 maja 2014 r. wpisując jej zachowanie w tym zakresie wyłącznie w znamiona czynu z art. 286 § 1 k.k., co wykluczało przyjęcie równoczesnego wyczerpania przez E. L. jej zachowaniem znamion przestępstwa z art. 297 § 1 k.k., rodząc konieczność wyeliminowania tego występku z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej, a w konsekwencji także braku podstaw do zastosowania art. 11 § 2 k.k.;

5. obrazę prawa materialnego, a to art. 4 § 1 k.k. polegającą na braku powołania tego przepisu w części dyspozytywnej wyroku pomimo przyjęcia jako podstawy rozstrzygnięcia w sprawie ustawy obowiązującej uprzednio, a w konsekwencji także zaniechaniu skonkretyzowania czasu obowiązywania tejże ustawy tj. w brzmieniu sprzed nowelizacji kodeksu karnego wprowadzonej w dniu 1 lipca 2015 r.

W oparciu o powyższe zarzuty prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1) uznanie oskarżonej E. L. za winną popełnienia w podobny sposób w krótkich odstępach czasu ciągu przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. polegającego na tym, że:

a. w dniu 9 czerwca 2014 r. w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania dla siebie od (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. Oddział w P. kredytu obrotowego w rachunku bieżącym w wysokości 160.000 zł, poprzez przedłożenie poświadczającego nieprawdę dokumentu w postaci deklaracji PIT -36 L, dotyczącego okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania tego wsparcia finansowego, a wskazującego nieprawdziwą informację, co do kwoty osiąganego dochodu podmiotu gospodarczego L. E. Przedsiębiorstwo (...) z siedzibą w T. przy ulicy (...) w wysokości 426.073,10 zł, gdzie w rzeczywistości wartość ta wynosiła stratę w wysokości 24.433,76 zł, wprowadziła w błąd przedstawiciela ww. banku, co do osiąganego dochodu wskazanego podmiotu oraz co do zamiaru spłaty wskazanego kredytu, przez co poprzez udzielenie i uruchomienie w dniu 11 czerwca 2014 r. przez (...) S.A. Oddział w P. kredytu obrotowego, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie wnioskowanego wsparcia finansowego w wysokości 160.000,00 zł, czym działała na szkodę (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

b. w okresie od 22 maja 2014 r. do 23 maja 2014 r. w P., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, oraz w celu uzyskania dla siebie od (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. Oddział w P. kredytu P. w wysokości 51.546,39 zł, wraz z wydaniem i używaniem karty kredytowej (...) S.A. z limitem do 3.000 zł, poprzez przedłożenie w dniu 22 maja 2014 r. wraz z wnioskiem poświadczającego nieprawdę dokumentu w postaci deklaracji PIT -36 L, dotyczącego okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania tego wsparcia finansowego, a wskazującego nieprawdziwą informację, co do kwoty osiąganego dochodu podmiotu gospodarczego L. E. Przedsiębiorstwo (...) z siedzibą w T. przy ulicy (...) w wysokości 426.073,10 zł, gdzie w rzeczywistości wartość ta wynosiła stratę w wysokości 24.433,76 zł, wprowadziła w błąd przedstawiciela ww. banku co do osiąganego dochodu wskazanego podmiotu oraz co do zamiaru spłaty wskazanego kredytu, przez co poprzez podpisanie i uruchomienie w dniu 23 maja 2014 r. przez (...) S.A. Oddział w P. wskazanych wyżej produktów bankowych, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie przyznanego wsparcia finansowego w wysokości 51.546,39 zł i 3.000 zł, czym działała na szkodę (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

c. w dniu 24 czerwca 2014 r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania dla siebie od (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. Oddział w P. kredytu odnawialnego w wysokości 5.000 zł, poprzez przedłożenie poświadczającego nieprawdę dokumentu w postaci deklaracji PIT -36 L, dotyczącego okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania tego wsparcia finansowego, a wskazującego nieprawdziwą informację, co do kwoty osiąganego dochodu podmiotu gospodarczego L. E. Przedsiębiorstwo (...) z siedzibą w T. przy ulicy (...) w wysokości 426.073,10 zł, gdzie w rzeczywistości wartość ta wynosiła stratę w wysokości 24.433,76 zł, wprowadziła w błąd przedstawiciela ww. banku, co do osiąganego dochodu wskazanego podmiotu oraz co do zamiaru spłaty wskazanego kredytu, przez co poprzez udzielenie i uruchomienie w dniu 24 czerwca 2014 r. przez (...) S.A. Oddział w P. kredytu odnawialnego, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie wnioskowanego wsparcia finansowego w wysokości 5.000 zł, czym działała na szkodę (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.,

i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzenie oskarżonej jednej kary w wymiarze wskazanym w pkt 1 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku;

2) uznanie oskarżonej E. L. za winną tego, że w dniu 25 czerwca 2014 r. w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w powołaniu na uprzednio złożone w Oddziale Banku dokumenty, wyzyskując błąd przedstawiciela (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. Oddział w P., co do wysokości osiąganego przez podmiot gospodarczy L. E. Przedsiębiorstwo (...) z siedzibą w T. przy ulicy (...), dochodu oraz zamiaru spłaty przyznanego wsparcia finansowego, poprzez podpisanie aneksu podwyższającego przyznany w dniu 23 maja 2014 r. limit środków na karcie kredytowej (...) do kwoty 50.000 zł, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 47.000 zł, czym działała na szkodę (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., stanowiącego znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonej kary w wymiarze wskazanym w pkt 2 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku;

3) powołanie art. 4 § 1 k.k. w części dyspozytywnej wyroku poprzez uzupełnienie podstawy warunkowego zawieszenia kary łącznej pozbawienia wolności o art. 4 § 1 k.k. ze wskazaniem zastosowania ustawy obowiązującej uprzednio w brzmieniu do dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej nie jest zasadna i dlatego nie mogła być uwzględniona.

Dokonując kontroli instancyjnej w zakresie przypisanego oskarżonej sprawstwa i winy należy stwierdzić, iż Sąd Rejonowy w sposób rzetelny i kompletny zebrał materiał dowodowy, bardzo wnikliwie go rozważył, a stanowisko swoje szczegółowo i wyczerpująco uzasadnił. Dokonana ocena dowodów poprzedzona została ujawnieniem na rozprawie w całości okoliczności mogących mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia i poczyniona z uwzględnieniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego. Jest oceną swobodną i jako taka pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Sąd Rejonowy przeprowadził szczegółową analizę zgromadzonych dowodów, odnosząc się do okoliczności mogących stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Precyzyjnie wskazał na przesłanki dokonanej oceny. Tok rozumowania sądu I instancji przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest czytelny i poprawny logicznie, nie zawiera sprzeczności i dwuznaczności, zaś wywiedzione ostatecznie wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego przesłankach. W kontekście podniesionych zarzutów należy wskazać, że sąd wydając wyrok rozważył wszystkie okoliczności jakie zostały ujawnione, zgodnie z prawem procesowym w toku rozprawy (art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.) oraz ocenił je zgodnie z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k., co też następnie zostało precyzyjnie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Podkreślić w tym miejscu trzeba, iż odrzucenie przez sąd meriti wiarygodności pewnych dowodów w ramach ich swobodnej oceny przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów stanowi dyskrecyjne uprawnienie sądu i nie mogło być uznane za naruszenie zasady obiektywizmu. Sąd I instancji zbadał oraz uwzględnił okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej, bacząc by nie zaistniała dysproporcja w stopniu wnikliwości analizowania tych dwóch kategorii przesłanek. Sąd meriti bezbłędnie ustalił stan faktyczny sprawy. Podniesione w apelacji zarzuty sprowadzają się w istocie rzeczy do odmiennej, niż dokonana przez Sąd Rejonowy, ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a tym samym stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu I instancji. Jako takie nie zasługują na uwzględnienie, nie wykazały bowiem błędów w rozumowaniu Sądu Rejonowego.

Sąd Rejonowy, w ramach swobodnej oceny dowodów, przeprowadził rzetelną i wnikliwą ocenę treści wyjaśnień oskarżonej. Sąd uznał jej wyjaśnienia za nieprawdziwe w zakresie w jakim twierdziła, że posłużyła się złożoną już deklaracją PIT 36L nie mając świadomości, iż została ona błędnie sporządzona, jak również nie wiedziała o składanej korekcie zeznania. Odmówienie wiarygodności wypowiedziom oskarżonej nie było przy tym wyrazem dowolnego przekonania sądu meriti, lecz stanowiło logicznie uzasadniony wniosek rozumowania, oparty na wynikach analizy obiektywnie ustalonych okoliczności sprawy. Sąd I instancji skonfrontował słowa oskarżonej E. L. z okolicznościami ustalonymi na podstawie innych dowodów, co pozwoliło na prawidłową ocenę jej wyjaśnień. Relacje oskarżonej sprzeczne były przede wszystkim z zeznaniami J. K..

Sąd Rejonowy, w ramach swobodnej oceny dowodów, przeprowadził rzetelną i wszechstronną ocenę treści zeznań świadka J. K., która przedstawiła przed Sądem okoliczności samodzielnego złożenia przez oskarżoną deklaracji PIT 36L w dniu 20 marca 2014 r. Sąd Rejonowy wskazał, iż zarówno na deklaracji PIT 36L jak i na korekcie widnieją podpisy oskarżonej, a zatem nie jest możliwym by E. L. nie wiedziała o treści tych dokumentów składając wnioski tak o udzielenie kredytu P. i karty kredytowej jak i o udzielenie kredytu obrotowego oraz kredytu odnawialnego i podwyższenia limitu karty. W wyjaśnieniu do korekty deklaracji PIT 36L za 2013 rok sporządzonej przez J. K. widnieje następująca treść: "Uprzejmie wyjaśniam, że kwota przychodów i kosztów wykazanych w zeznaniu PIT-36L za 2013 rok złożonym dnia 20.03.2014 nie dotyczy podatnika E. L., zostały pomyłkowo wprowadzone do deklaracji. Prawidłowa kwota przychodów to 1.511,14 zł, koszty podatkowe to 25.944,90 zł. Kwoty te wynikają ze sprawozdania finansowego za 2013 rok złożonego w Urzędzie Skarbowym dnia 30.04.2014 r. Wyliczenie straty podatkowej stanowi załącznik do korekty deklaracji PIT 36L. Uprzejmie proszę o przyjęcie w/w korekty deklaracji PIT-36L za 2013 rok."(k.30) Analizując treść tego pisma nie można się w nim doszukać oświadczenia J. K., iż to ona pomyliła dwa

podmioty, jak to wielokrotnie w apelacji podnosiła obrońca oskarżonej. J. K. zeznała, iż deklaracja PIT 36L nie została ostemplowana firmową pieczętką i była podpisana wyłącznie przez oskarżoną, która przyznała się, że sama złożyła deklarację w urzędzie skarbowym. Słusznie zatem Sąd Rejonowy uznał zeznania tegoż świadka za wiarygodne, bowiem znajdując potwierdzenie w zebranych dokumentach.

Znamienne jest że w stosunkowo krótkim czasie oskarżona zaciągnęła tak wiele zobowiązań finansowych, a jako osoba prowadząca działalność gospodarczą miała świadomość ryzyka utraty płynności finansowej. Zatem przerzucanie odpowiedzialności na pracowników banku bądź też jak to w apelacji podnosiła obrońca oskarżonej uwzględnienie przyczynienia się (...) S.A. jest niezasadne. Oskarżona osobiście zapoznała się z wnioskami kredytowymi i je podpisała, podpisała umowy i aneksy, a więc miała pełną świadomość wysokości zaciąganych zobowiązań finansowych. Nie był to pierwszy kontakt oskarżonej z bankiem. E. L. jako osoba prowadząca działalność gospodarczą zapewne wielokrotnie spotykała się z różnymi ofertami składanymi nie tylko przez osoby fizyczne jak i prawne w tym banki i z pewnością dokonywała analizy tych ofert pod kątem swoich potrzeb i możliwości finansowych. Zatem złożenie oferty przez (...) S.A. nie zmuszało oskarżonej do zawarcia jakiegokolwiek umowy i tym samym nie może stanowić o przyczynieniu się banku do odpowiedzialności karnej oskarżonej. E. L. była klientką (...) S.A., jako, że wcześniej wywiązywała się ze swoich zobowiązań finansowych pracownicy banku znający historię jej transakcji darzyli ją zaufaniem i dlatego też pomimo nieprzedłożenia całej dokumentacji udzielili jej kredytu wierząc, iż w określonym terminie uzupełni brakujące informacje. Okoliczność ta nie może świadczyć również o zmniejszeniu odpowiedzialności karnej oskarżonej, bowiem E. L. miała świadomość kondycji finansowej swojej firmy, a ta nie była dobra. Jednakże jak to wynika z zeznań pracownicy banku – E. K. głównym czynnikiem udzielenia kredytu był druk PIT 36L i wskazane w nim wartości dochodu oraz oświadczenia o niezaleganiu składek wobec ZUS i US. Dane z rachunku bankowego nie miały wpływu na wysokość dochodu przyjętą do wniosku o kredyt. Na rozprawie przed Sądem w dniu 31 stycznia 2017 r. nie rozpytywano świadka czy sporządzała za oskarżoną wnioski o kredyt, bo jak to wynika z jej zeznań z k. 117, które były odczytane na rozprawie, dokumenty o udzielenie kredytów były przygotowywane w systemie komputerowym banku, wypełniał je świadek na podstawie danych uzyskanych od E. L., część wniosków była dopisywana ręcznie. Na każdym z wypełnionych druków E. L. złożyła swój podpis, który świadczył o zapoznaniu się z tymi dokumentami i akceptacji warunków umów. Wszystkie te podpisy oskarżona złożyła własnoręcznie w obecności świadka. Zatem niezrozumiałe jest podnoszenie w apelacji, iż bank przyczynił się do zaistniałego przestępstwa poprzez fakt, iż pracownicy sporządzali za oskarżoną wnioski o kredyt.

Niewydolność finansową firmy oskarżona uzasadniała niewypłacalnością swoich kontrahentów. Tłumaczenia oskarżonej stanowią jedynie linię jej obrony. Trudności z egzekwowaniem od niektórych podmiotów należności finansowych nie mogą wpłynąć na ocenę postępowania oskarżonej. Znamiona oszustwa wypełnia działanie sprawcy, który w umowie zobowiązuje się do określonej płatności w uzgodnionym terminie, jeżeli jej zawarciu towarzyszy powzięty z góry zamiar niedotrzymania uzgodnionego terminu zapłaty i odłożenia go na czas bliżej nieokreślony oraz uzależnienia zapłaty od ewentualnego powodzenia określonych inwestycji dokonanych w przyszłości. Zaciąganie przez bankruta zobowiązań, bez informowania kontrahenta o swojej sytuacji, wypełnia znamiona art. 286 § 1 k.k. (tak Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 28 marca 2013 r. II AKa 67/13, LEX nr 1313476).

Wbrew tezom apelacji prawidłowe były ustalenia sądu I instancji wskazujące na umyślne działanie oskarżonej w formie zamiaru bezpośredniego. Wniosek taki jednoznacznie wypływał z analizy okoliczności sprawy. Na powyższą konstatację wpływały takie elementy jak choćby kreowanie wizerunku rzetelnego, dobrze prosperującego przedsiębiorcy z dobrą kondycją finansową. Oskarżona zatajała przy tym istotne informacje dotyczące jej możliwości spłacenia zaciągniętych zobowiązań finansowych. Powyższe utwierdzało w błędnym przekonaniu pokrzywdzonego o dobrej, stabilnej sytuacji finansowej firmy oskarżonej. Mylne przekonanie o istniejącym stanie rzeczy (płynności finansowej) prowadziło do udzielenia kredytów.

Już na marginesie wskazać trzeba, iż brak należytej ostrożności pokrzywdzonego, a nawet jego lekkomyślność na ma żadnego znaczenia dla bytu przestępstwa z art. 286 k.k. (tak B. Michalski w Komentarzu do kodeksu karnego pod

redakcją A. Wąska, Część szczególna. Tom II. Komentarz do artykułu 286 k.k. H. Beck 2006, Wydanie 3, teza 52, str. 1007).

Zasadnym wydaje się przypomnienie, że podniesienie zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. może przynieść skutek jedynie wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonej. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaś zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości, co do stanu dowodów. O naruszeniu tego przepisu można, więc mówić wówczas, gdy sąd ustalając, że zachodzą, nie dające się usunąć wątpliwości, nie rozstrzygnie ich na korzyść oskarżonej, co w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca.

Reasumując przedstawione uwagi nieodzownym jest uczynienie konstatacji, że prawidłowo dokonane ustalenia faktyczne, odtwarzające zgodnie z prawdą przebieg inkryminowanego zachowania oskarżonej na podstawie materiału dowodowego w kształcie pełnym, dawały miarodajną i adekwatną podstawę do przyjęcia zasadnej oceny, że działanie oskarżonej wypełnia znamiona przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w z art. 297 § 1 k.k. W tym zakresie w pełni zasługiwała na uwzględnienie apelacja prokuratora. Opis przypisanego czynu powinien wskazywać te elementy zachowania, które należą do istoty danego czynu. Sąd zgodnie z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. winien w wyroku skazującym dokładnie określić przypisany oskarżonej czyn, ze wskazaniem, że czyn ten wypełnia znamiona przestępstwa określonego w przepisie ustawy karnej. Dokładne określenie przypisanego czynu winno korespondować z przyjętą kwalifikacją prawną. Sąd Rejonowy powielił błędy oskarżyciela publicznego w opisach ujętych w akcie oskarżenia i dlatego też należało dokonać zmiany opisów czynów przypisanych oskarżonej.

W opisie przestępstwa odnoszącego się do czynu opisanego w punkcie 1 Sąd pominął znamię występku z art. 286 § 1 k.k., a mianowicie doprowadzenia pokrzywdzonego zachowaniem oskarżonej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, a nadto nieprawidłowo przypisał oskarżonej wyczerpanie znamion przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. Dokument w postaci deklaracji podatkowej PIT 36L był autentyczny, nie był podrobiony ani przerobiony. Posłużenie się przez sprawcę dokumentem stwierdzającym nieprawdę zostało uwzględnione w znamionach art. 297 § 1 k.k., zbędna jest zatem kumulatywna kwalifikacja prawna tegoż przepisu z art. 273 k.k. W przypisanym oskarżonej czynie popełnionym w okresie od 22 maja 2014 r. do 23 maja 2014 r. Sąd Rejonowy pominął art. 12 k.k., a jednocześnie prawidłowo ustalił iż oskarżona działała w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a więc w krótkich odstępach czasu.

Odnośnie przestępstwa przypisanego oskarżonej w punkcie 2 zachowane E. L. wyczerpywało znamiona wyłącznie art. 286 § 1 k.k. i w związku z tym należało wyeliminować występki z art. 297 § 1 k.k. z kalifikacji prawnej i tym samym art. 11 § 2 k.k.

Przechodząc do orzeczenia o karze stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy w sposób trafny i precyzyjny wskazał wszystkie okoliczności mające wpływ na jej miarkowanie. Sąd I instancji miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. jak i okoliczność łagodzącą w postaci uprzedniej niekaralności oskarżonej. Katalog okoliczności mających wpływ na wymiar kary nie wymagał uzupełnienia. Sąd Rejonowy w żadnej mierze nie przewartościował okoliczności obciążających jak również nie zbagatelizował okoliczności łagodzących. Należało jednoznacznie uznać, iż Sąd I instancji precyzyjnie i wyczerpująco wskazał wszelkie czynniki, jakie na wymiar kary musiały mieć wpływ, i nadał im właściwą wagę. Wysokość stawki została tak ukształtowana, by oskarżona mogła ją zapłacić.

Analizując rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego nie ujawniono przy tym żadnych uchybień, których dostrzeżenie obowiązałyby Sąd odwoławczy do ich uwzględnienia z urzędu.

Mając na względzie powyższe, należało zmienić zaskarżony wyrok w zakresie w jakim o to wnosił prokurator.